

De Padvindster

ORGAAN VAN NEDERLANDSCHE MEISJES GILDE

Redactie: E. v. D. BOSCH—DE JONGH en TINE LEPOUTRE

Redactie-adres: Rijslag 27, 's Gravenhage

ABONNEMENTEN: „DE PADVINDSTER” voor leden N. M. G. f 2.— „DE PADVINDSTER” voor niet-leden f 3.50
CORRESPONDENTIE betreffende ABONNEMENTEN te richten aan SPOORSINGEL 17 (Mej. J. A. DE HAAS) ROTTERDAM. — Postrekening 80024

Overnemen van den inhoud geheel of gedeeltelijk is zonder toestemming der redactie verboden.

Uitgave van de firma A. J. G. STRENGHOLT

Heerengracht 390 — Amsterdam — Telefoon 36886 — Postrekening 172884

EEN NIEUW BEGIN

BIM, bam, bim, bam!
De klokken luiden, luiden het nieuwe jaar in.

De zware, plechtige tonen en de kleine, vroolijk huppelende toontjes luiden het nieuwe, onbekende jaar in.

31 Dec., dien dag zullen we toch allemaal, hoe druk we 't ook hebben, door hoeveel belangrijke en minder belangrijke dingen we ook in beslag genomen worden, wel eens even heel stil zijn en luisteren, luisteren naar de stem van ons eigen hart en misschien ook luisteren naar de stem van God.

We denken terug aan 't afgelopen jaar. Er is zoo veel gebeurd, er is zooveel vreugde geweest, dikwijls over kleine, simpele dingen en ook vreugde over iets groots, geweldigs, onverwachts, dat we misschien dit jaar beleefd hebben.

En er is ook zooveel leed geweest. Leed in de groote geweldige wereld — en we denken bijvoorbeeld met afgrijzen aan de 25 miljoen menschen, die op 't oogenblik werkloos zijn — er is zooveel leed geweest in ons eigen, kleine wereldje — verdriet, dat wij anderen, bewust of onbewust, aandeden, verdriet, dat wij zelf te dragen kregen.

Er had zooveel anders kunnen zijn!

Ja, of we willen of niet, die 31e Dec. is toch altijd wel een beetje weemoedig getint.

Maar morgen, morgen begint het nieuwe Jaar! 't Is als 't pleziertje van 't nieuwe schrift, waarvan we ons voornamen dat 't van A. tot Z. keurig zou blijven, geen geknoei, en geen inktmoppen! Ook nu nemen we ons voor veel te veranderen, veel te verbeteren. Ieder weer anders en ieder op zijn eigen

wijze trachten wij te strijden voor onze hooge, mooie idealen en tegen 't slechte en verkeerde in ons.

Een nieuw schrift en een nieuw jaar — is er eigenlijk zooveel verschil tusschen? Zoo oppervlakkig beschouwd niet, maar laten we toch vooral oppassen, dat we dit nieuwe, onbeschreven jaar niet te veel beschouwen als een nieuw schrift, dat we, als 't vol is, weg stoppen onder een stapel boeken en er dan niet meer naar omkijken, want wel gaat een jaar vlug om, maar nooit kunnen we 't voor ons eigen geweten heelemaal wegstoppen.

* * *

En nu ligt daar dan dat nieuwe jaar voor ons, en wij, wij zullen het tegemoet gaan met opgeheven hoofd. We zullen trachten onze idealen hoog te houden — we weten, dat we er voor zullen moeten strijden, want idealisme brengt strijd — en wij, jonge menschen, wij Padvindsters, wij hebben ons ideaal, gelukkig, want wat zou 't leven zijn zonder idealen?

We nemen 't ons ernstig voor, ieder op zijn eigen wijze, ieder op een andere manier, maar toch voelen we ons verbonden door den sterken band, de band van ons gemeenschappelijk Ideaal:

Te leven rein,
Te spreken waar,
Het onrecht te herstellen.

Voorwaarts gaan we dus, met opgeheven hoofd, beseffend, dat de Padwijzer ons zal leiden op het moeilijke, lange Pad, dat het Leven is.

1 Jan. '33

MEEUW (Wegeli)

„Volgt het spoor!"

„'N **Z**ALIG UITEINDE EN EEN GOED begin," hebben we elkaar een paar dagen geleden toegewenscht! Ja, een goed begin, dat is een heel ding, dat is zelfs het „halve werk", zooals een spreekwoord ons zegt, maar het kan dat alleen maar zijn als het een *bewust* goed begin is. Iedereen, die op Oudejaarsavond een goed begin wil maken, denkt een oogenblik na over wat hij in de toekomst anders wil doen dan hij tot nu toe deed. En zoo willen wij Padvindsters en Leidsters ons ook even heel ernstig rekenschap geven of we in het afgelopen jaar wel trouw en moedig genoeg het pad volgden, dat wij Padvindsters allen willen gaan; het pad, dat ons gewezen wordt door onze Wet en onze Belofte.

Volgden wij dat spoor wel zoo goed als wij konden en met *al* onze wil en aandacht, of wilden we nog een heeleboel andere sporen ook volgen, die *ons* spoor zoo nu en dan kruisten? De eerste de beste 3e klasser kan je vertellen, dat het onmogelijk is om twee sporen tegelijk te volgen, je moet met jezelf uitmaken *welk* spoor 't zijn zal en dat dan volgen tot het einde toe. En zoo hebben wij als Padvindsters dit moeilijke spoor gekozen: de Wet te volgen en echte padvindsters te zijn. Dan ook geen half werk meer, maar moedig voorwaarts, ook al zijn we 't spoor zoo nu en dan wel eens bijster. Wij willen gelooven in 't ware en 't goede en aan menschen, die daaraan soms wanhopen, bewijzen dat er werkelijk wel jonge menschen zijn, die hun best willen doen voor zichzelf en de wereld!

'n Goed begin allemaal!

Adelboden

RITA B. DE JONG

MEISJES

IN het maandblad „Het Kompas" lezen wij van de hand van dr. Hall:

„De wereld heeft groote behoefte aan meisjes, die moeders rechterhand zijn; meisjes, die na moeder, de kleintjes het hartelijkst kunnen pakken, en die het huiselijk kluwen kunnen ontwarren, als de zaken verkeerd loopen; meisjes, in wie vader zijn troost vindt, omdat zij iets in zich hebben, dat hooger waarde heeft dan de kunst om te dansen en te schitteren in gezelschap. Meisjes, die zich toeleggen op sparen en niet op uitgeven; meisjes, die onbaatzuchtig zijn en haar uiterste best doen vreugde en troost te verspreiden in het gezin, in plaats van een drukkende last te zijn. Wij hebben behoefte aan meisjes met een hart — meisjes vol sympathie en teederheid, die tranen storten over de nooden van anderen en wier glimlach haar schoone gedachten verraaft. Wij hebben genoeg knappe meisjes en geestige meisjes, die in gezelschap schitteren. Geef

ons vroolijke, gevoelige meisjes met een warm hart, vriendelijk en onderhoudend voor haar omgeving en zonder verlangen om in de wereld uit te blinken. Met een klein getal van zulke meisjes om ons heen zou het leven voor allen opfrissen, zooals het warme weer onder den invloed der zomerregens.

De speurtocht

naar de Zwitsersche padvindster is gelukt!

DAAR zit je midden op de hei, ver van alle verkeer, onder vreemde menschen, met een vreemde taal, haast heelemaal afgesloten van de buitenwereld — en daar word je heel gewoon in een courant gezet — zoo quasi als „vermist" opgegeven en dan word naar alle kanten naar je gespioneerd!

Zooiets gebeurt in een vreedzaam land als Holland!

Maar alle achting voor de Nederlandsche p.v.'s! Ik vind jullie geestig en ik heb het gevoel dat ik niet meer zoo vreemd tegenover jullie sta. Het heeft mij weer opnieuw de zekerheid gegeven van de sterke band, het gemeenschappelijke ideaal dat ons p.v.'s. in alle landen bindt. Ik heb me op eens nog meer thuis gevoeld in jullie land en ik verheug mij er erg op een van jullie groepen eens op te zoeken. Vaak zal het niet kunnen gebeuren, want daarvoor zit ik hier te afgelegen en ben ik te veel aan het inrichtingsleven gebonden, maar het zal me een leuke herinnering meegeven van de nederlandsche p.v.'s.

Op het oogenblik zit ik in de D.trein naar Zwitserland, want ik ga met Kerstmis naar huis naar St. Gallen en daar zal ik de p.v.'s van deze speurtocht vertellen. Aan 't eind van Januari keer ik weer terug en dan zal ik, als het jullie ten minste interesseert, iets schrijven over ons leven bij de St. Galler padvindsters.

Tot ziens!

Een vroolijk „Wees bereid"!

LOTTE ALGE,

Koloniehuis Zonneoord, Ede

[Ter geruststelling van een paar padvindsters die bang waren, dat „zoo'n Zwitsersche" er toch weinig aan zou hebben als ze een groep bezocht „omdat ze toch geen Hollandsch verstaat en een heele opkomst moeilijk vertaald kan worden," deel ik hierbij mee, dat juffrouw Lotte dit stukje zelf in het Nederlandsch geschreven heeft en dat ik er minder in verbeterd heb — wat a's en o's en dt's betreft — dan in menige bijdrage die door Nederlandsche p.v.'s ingezonden wordt. Red.]

GEBRUIKT

de Hazepeper op
pagina 16! Die is
pittig, die is fijn!

„Victoria" pepermunt, onmisbaar op marschen en uitstapjes

NATIONAAL FONDS

ENS op een avond zat een padvindster aan 't kampvuur.

De vlammen laaiden geweldig hoog op, als wilden zij de toppen der boomen verschroeien. Zóó'n groot vuur had de padvindster nog nooit gezien. Maar droomde zij, of zag zij werkelijk midden uit den gloed een ladder omhoog rijzen? Neen, zij zag goed. Meteen sprong de padvindster op, en zette haar voet op de onderste sport. Zij voelde geen hitte, hoewel de vlammen langs haar heen loeiden. Hooger en hooger klom de padvindster, de vlammen reikten tot aan den donkeren hemel en zetten deze in brand. Alles straalde plotseling in een gouden glans.

Daar verhief zich een statig slot, met hoge muren en blinkende poorten, en een vaandel trotsch wapperend van den toren. De poort ging open — en de padvindster trad binnen.

Het Luchtkasteel van de Padvindsters is stralend en licht en beheerscht de gansche wereld. Er wonen padvindsters, maar deze padvindsters zijn vastberaden en zeer doel-

bewust. Haar idealen, zeggen zij, zijn noodig

voor het heil der wereld. Dus nu hebben zij de heerschappij der aarde genomen — en gehoorzaamt heel de menschheid aan haar wet.

Hoe de padvindster weer op de aarde kwam, kon ze niet verklaren. Ze is alleen vast van plan om het luchtkasteel wéér te bereiken, maar nu in werkelijkheid.

Hoe?

Padvindsters! Helpen jullie méé voor 't bijeenbrengen van ons Nationaal Fonds? We hebben vijftigduizend gulden noodig voordat we iets kunnen doen.

Als we eens een 4 jaren-plan maakten. Ieder jaar dus f 12500.— bijeen brengen. Laat iedereen meehelpen bedenken hoe dat het beste en gauwste gaat!

't Zal natuurlijk fijn zijn als we een gedeelte van de inkomsten van een bazaar of een uitvoering afstaan. En elke maand misschien iets uit de groepskas?

En dan gaan we natuurlijk allemaal wat verdienen! Als iedere padvindster eens een dubbeltje in de week voor het Fonds verdiende! Bijvoorbeeld door extra boodschappen te doen, of door inplaats van met de tram te gaan een dubbeltje uit te sparen.

Er zijn in Nederland 1731 padvindsters. In een jaar krijgen we dus al 1731×52 dubbeltjes en dat is meer dan negenduizend gulden. Dat kan goed gaan!!

Bijdragen kunnen worden gestort op giro-nummer 193361 van Mej. M. Jonker, 1ste Virulystraat 5B, Rotterdam-West.

Personeel Pont-School Utrecht heeft 20-jarige Padvinderstraining

Het 107-jarig opperhoofd „Draag den Ketel“ met zijn vrouw

UIT HET LEVEN VAN DEN NOORD-AMERIKAANSCHEN INDIAAN

Bewerkt door de ROODE PIMPERNEL.

„Zij, die de Indianen, de kinderen der wildernis hebben leeren liefhebben, mogen niet dulden, dat de schoonheid en de diepte der Indianenziel nog langer door vooroordeel en onwetendheid verduisterd wordt.“

VAN CAPPELLE.

I.

WELKE echte padvindster heeft er geen belangstelling voor de Indianen? Jullie toch

zeker allemaal? Waar Baden Powell ons werk zoo vaak vergelijkt met dat van de Indianen, behooren wij toch eenig dieperinzicht in het leven van onze Roode Broeders te krijgen, dan de vage voorstelling, die de meesten van de Indianen hebben.

Heb je wel eens opgemerkt, hoe de boeken van Karl May, Gustave Cooper e.a., die hoofdzakelijk op fantasie en niet op eigen ervaring berusten, worden verslonden? Hoeveel menschen zijn er wel niet, die hem als een beruchten vagabond beschouwen, die een onzeker bestaan leidt door diefstallen of met het uit kralen vervaardigen van versierselen.

Zelfs in ons land wordt de Indiaan nog steeds verkeerd beoordeeld en slechts als een gevoellooze wreedaard voorgesteld, die den binnendringenden blanke bij zijn „beschaavingswerk“ zeer veel moeilijkheden in den weg heeft gelegd, en die in onze beschaafde wereld niet meer thuis hoort.

Deze bekende Indianenromans hebben wel zijn moed en zijn krijgsmansdeugden verheerlijkt en zijn jachtavonturen door de eindeloze prairiën geschilderd, maar ze zijn er toch niet in geslaagd ons iets van de zoo verheven Indianenziel te vertellen.

Toch staat de Indiaan moreel oneindig veel hooger dan vele der z.g. Indianenromans het hebben doen voorkomen. Zelfs hebben de beste Indianenkenners verzekerd, dat men goed zou doen, in de wat men „de beschaafde wereld“ noemt, aan de moraal van den Indiaan een voorbeeld te nemen.

Buffalo Child Long Lance vertelt in zijn stamgeschiedenis¹⁾: „In al onze spelen, en al onze wedstrijden, zou ik kunnen zeggen, was *eer* altijd het kenmerk, dat het sterkste naar voren kwam. Nooit zouden wij een van allen redetwisten over het eindpunt of record, dat een jongen had behaald, of zijn woord in twijfel trekken. Onze ouders leerden ons, dat liegen de „grootste schande“ was; dat het was een schild, waarachter de lafaard zijn schande verborg. Wij geloofden elkaar en maar heel zelden gebeurde het, dat wij onzen makkers onze oprechtheid moesten bewijzen.

Indien wij echter door onze makkers *niet geloofd* werden, dan zwoeren wij „bij den Hoorn“ en daardoor werd alle twijfel weggenomen. Niemand zou ooit een valschen eed bij den „Hoorn“ hebben durven doen. Als wij bij de beroemde Zwartvoet-Hoornvereeniging zweren, dan is daarmee gezegd, dat wij de waarheid zeggen.

Ik herinner mij uit mijn geheelen jongenstijd slechts één geval, dat er aan een van ons jongens getwijfeld werd en bij die gelegenheid, dat jonge Ster-Wolf werd opgeroepen om te zweren voor den Hoorn, werden wij, jongens, allen toegelaten om deze plechtigheid bij te wonen.

Ster-Wolf werd midden in den kring gevoerd en bleef daar stil staan, terwijl het groote Hoofd der Hoorns langzaam

de groote „medicijn-pijp“ met tabak vulde en daarop een prop hooi legde. Terwijl hij de pijp stopte, sprak hij op geheimzinnige wijze met af en toe een waarschuwing tot Ster-Wolf: „dat hij de waarheid diep in zijn hart moest prenten; want dat de dood zou volgen, als hij zou spreken met valsche tong.“

Toen, nadat hij de pijp naar de vier zijden van de aarde had gezwaaid, stond hij op, ging naar Ster-Wolf, stak hem de „medicijn“-pijp toe en sprak op strengen, vasten toon:

Uil, de medicijnman der Zwartvoet-Indianen.

Vraagt uitsluitend „Victoria“ pepermunt. Alom verkrijgbaar

„Broeder, rook, als gij de waarheid spreekt. Als gij *liegt, rook dan niet!*"

Ster-Wolf rookte de pijp, en niemand twijfelde daarna aan zijn eerlijkheid.

Voordat ik verder ga over het werkelijke leven van de Indianen, wou ik jullie eerst iets vertellen over de reservations, omdat velen zich hierover gansch verkeerde denkbelden hebben gevormd.

Reservation zijn gebieden, welke den Indianen door het Indian Bureau zijn toegewezen. Zij moeten hier van rantsoenen leven, wat voor deze menschen, die voor 't meerendeel jagers zijn geweest, die al hun talenten moesten aanwenden om in hun onderhoud te voorzien, een ware marteling geweest moet zijn.

De blanke, die de bison uitroeide — het dier, waarvan het gansche bestaan van den Prairie-Indiaan afhing — bracht het vrij levende kind der prairie hier onder, zoodat het niet kon uitblijven, dat het Indianenvolk van het Reservationstelsel in hooge mate, zoowel de moreele, als de fysieke nadeelen ondervond.

Onze landgenoot Dr. ten Kate wees hier in een van zijn boeken reeds met nadruk op en de jongste onderzoekingen aangaande de Indianen-stammen van Californië hebben den noodlottigen invloed der reservations op de sterksten der Indianen-bevolking bevestigd. „Sommige stammen boden meer weerstand dan anderen, wat met hun woongebied en den graad van ontwikkeling samenhangt.... Het ergst waren de stammen er aan toe, die op en bij de zendingsposten woonden.... Het onvermijdelijk Bleekgezicht heeft ook in Californië zijn werk van vernietiging en nivelleering bijna voltooid. De meeste Indianen dragen thans „citizen's dress".

Maar er is één ding wat het Bleekgezicht nog niet geheel heeft kunnen dooden: de ziel en het zieleleven van den Indiaan.

De jongeren, de „educated Indians", die de kwellingen van de gouvernementsscholen hebben overleefd, tellen niet mee, maar de ouden van dagen droomen nog steeds hun „dream life" vol roerende naïviteit, maar ook vaak vol van diepe mystiek.

White Horse Eagle, het oude Opperhoofd der Indianen, die eenige jaren geleden nog een bezoek heeft gebracht aan de Haagsche padvindsters, en die de wereld rondtrekt om voor zijn volk te strijden, zegt in zijn boek „Wij Indianen":

„Hoevelen onder u, mijn blanke broeders, weten wat het „Indian Bureau" is. Zelfs het Amerikaansche volk weet het niet. Want als het dit bureau kende, dan zou het dit wegvegen, zooals de wind in de woestijn de sporen der wilde dieren uitwischt.

Het Amerikaansche volk is goed en rechtvaardig, maar men houdt het met opzet onkundig over hetgeen wij Indianen nog steeds te lijden hebben. Het „Indian Bureau" maakt propaganda en zegt aan het Amerikaansche volk en aan u allen, mijn blanke broeders, dat het ons goed gaat en dat voor ons gezorgd wordt. Nooit is er onder den hemel een grooter leugen geboren geworden. Om deze leugen te bestrijden, gebruik ik de rest van mijn leven.

Ik ben 107 jaar oud, maar ik breng mijn dagen niet in vrede en rust door op mijn boerderijen in Colorado en Californië.

Ik heb mij opgemaakt om door Amerika en de geheele wereld te trekken. Ik ben een arm, oud Opperhoofd. Ik leef in vreemde landen en vreemde steden, in nauwe hotelkamers. Maar ik zal niet moede worden deze leugen over mijn volk den kop in te drukken en de wereld de oogen te openen voor het groote lijden van een volk, dat nu zoo klein is.

Nooit meer kunnen wij de macht en het mooie leven terug krijgen, dat wij gehad hebben, toen wij nog heerschers over geheel Amerika waren. Wij maken er geen aanspraak op om de eersten te zijn, en aardse rijkdommen te bezitten, wij willen alleen hetzelfde recht en dezelfde vrijheid als mijn andere blanke broeders in Amerika.

En ik wil u nu zeggen wat ons daarin tegenhoudt; het is niets anders dan het „Indian Bureau".

Reeds onder president Cleveland heeft het congres in Februari van het jaar 1887 besloten het z.g. Bureau voor Indiaansche aangelegenheden af te schaffen. Maar 't heeft zich steeds verder uitgebreid. Alles is daar geheim, autocratisch. Het beheert het geld, dat de staat voor het levensonderhoud van het Indiaansche volk bestemd heeft. Maar

Een Indianenvrouw uit het Noord-Westen, 120 jaar oud.

de Indiaan zelf, in de reservaten, ziet er niets van; hij heeft honger en dorst. Wat nog erger is, hij staat onder een bijzonder recht. Hij is geen vrije burger van Amerika, zooals hem beloofd is, maar hij is een slaaf.

Is het geen slavernij, dat de erfgenamen van een overleden Indiaan zijn stukje land niet mogen besturen zonder de toestemming van de agenten van het bureau? Geen slavernij, dat een Indiaan geen land koopen of verkrijgen kan waar hij wil, zonder toestemming van de beambte? Is het geen slavernij, dat bureau-beambten b.v. een Indiaan in Winconsin gevangen kunnen nemen, omdat hij het reservaat in Montana zonder verlof verlaten heeft, dat zij hem kunnen terug slepen naar Montana en daar in speciale gevangenissen van het bureau kunnen werpen?

Maar zelfs voor slaven is men verplicht te zorgen, hun voedsel en kleeding te doen toekomen.

Maar hoe ziet het er in de reservaten uit?

Slechts weinig Bleekgezichten weten het, want de beambten van het „Indian Bureau" laten hen niet toe in de reservaten.

Er vallen mij verzen van Longfellow te binnen, die den toestand der Indianen, mijn roode broeders, daar beter beschrijven, dan ik het in lange verhandelingen zou kunnen doen:

Hungry was the air around them,
Hungry was the sky above them
And the hungry stars in heaven
Like the eyes of wolves, glared at them.

(Wordt vervolgd)

¹⁾ „Zwartvoet", vertaald door Dr. Joha W. de Stoppelaar. Uitg. Scheltens & Giltay. De uitgevers stelden ons met groote welwillendheid het bij dit artikel gebruikte illustratiemateriaal ter beschikking.

AFWEERGAS A77

door HUVRIE

Een spannend verhaal over een padvindster, die... een pakje weg moest brengen. Dit verhaal berust echter geheel op fantasie en padvindsters moeten er aan denken, dat het een leidster betrof, die deze avonturen beleefde.

IX

AN ging weer zitten met het gevoel dat ze de situatie beheerschte: „Vertelt U me maar wat u weet, dan kan ik dat aanvullen.” Even aarzelde de blonde dame en toen zei ze:

Ik weet dat professor Peterman je een pakje gaf, dat hier aan Dr. Kampert afgegeven moest worden. Ik weet dat men je in Parijs gevangen genomen heeft, dat je daar ontvlucht bent met de hulp van een dienstbode....”

„.... die padvindster was!” vulde An aan.

„Ah,” zei de blonde dame alsof haar een licht opging en een oogenblik dacht An dat ze iets wou vertellen, doch ze herhaalde alleen maar een paar keer „Ah” en ging toen door. „Ik weet ook dat men getracht heeft het pakketje te stelen en nu wou ik je verder helpen.”

„Hoe?”

„Door het pakketje voor jou op de goede plaats te bezorgen.”

„Maar ik heb het niet meer!”

„Waar is het dan?”

An had wel eens iets gelezen over het akelige gehuil van hyena's en ze vond dat de uitroep van juffrouw de Herrenschwand daar erg veel op leek. Er was iets teleurgestelds en iets dreigends in.

„Kon ik maar zeggen waar het is,” zei An terneergeslagen.

Toen veranderde de stem van de blonde dame: „Arm kind, dus je zending is mislukt en jij zit hier alleen....?”

„Mislukt nog niet, ik moet probeeren het toch op tijd af te leveren. Als ik maar wist, waar Dr. Kampert is. Hij zou me kunnen helpen....”

„Dat kan ik ook. Ik heb relaties bij de politieke politie, die zal ik aan het werk zetten.”

An deed een poging om er opgelucht uit te zien en de blonde Ida ging voort: „Maar jij moet hier ondertusschen niet alleen in dit hotel blijven zitten. Morgen ga ik terug naar „Ons Châlet”, ga mee voor een paar dagen. Daar ben je veilig en dan kun je uitrusten.”

An keek haar een beetje verbaasd aan. „Ik moet toch hier blijven?”

„Voorloopig kan je zelf toch niets doen.”

„Nu graag dan!”

De blonde dame stond op. Ze deed dierbaar, sloeg een arm om An's schouder en sprak met een stem, waarachter je tranen kon horen klotsen, over padvindsters-trouw en padvindsters-hulp. An was als de dood voor dergelijke ontroeringen; ze schoof onder den arm uit en deed zeer correct. „Cheftaine de Herrenschwand, ik dank u voor alles wat u voor me doen wilt en wat u al voor me gedaan heeft.” Tegelijk maakte ze een saluut. De blonde dame bracht ook haar rechterhand omhoog en toen drukte ze er An's hand weer mee fijn. „Ma chère¹⁾, ik zal je telefoneren, morgen. Zorg dat je klaar bent.”

An bracht haar tot de deur en toen die achter haar dichtviel, zei ze hardop:

„Leelijke feeks, als jij Ida de Herrenschwand bent, dan ben ik de koningin van Sheba!”

* * *

Hoe wist je zoo opeens dat ze Falk²⁾ niet was?” vroeg Renard, toen An haar verhaal verteld had.

„Wel — ze beweerde dat de padvindster, die ik te hulp

geroepen had, haar naar mij toe gestuurd had. Toen dacht ik eerst dat jij toch over alles wat ik je verteld had, gesproken had en ik kan je zeggen dat ik er wanhopig over was. Maar toen zei ze, over jou sprekend, „zoo'n kind”, dat vond ik al raar; want zoo'n kind ben je niet meer, je bent tenminste ouder dan ik. Daarna sprak ze over „professor Peterman”; die naam had ik tegenover jou niet genoemd. Ik had alleen van „de professor” gesproken en toen begreep ik dat er iets niet in orde was. Bovendien kon ik niet gelooven dat ze als directrice van „Ons Châlet” zoo'n schilderachtigheid gekozen hadden want ze had een heele verfwinkel op d'r gezicht. Dus nam ik de proef op de som: ik liet haar een padvindstershand geven, en ze stak me haar rechter toe. Later salueerde ik plechtig voor haar en dat probeerde ze heel handig na te doen, maar ze deed het met haar heele hand en niet met drie vingers!”

Renard sprak iets uit, dat in geen woordenboek te vinden is en dat de hoogste graad van bewondering uitdrukte. Het was geen woord, het was alleen een klank, maar het deed An goed.

„Wat doe je nu als ze je opbelt?” vroeg ze toen.

„Dan ga ik mee!” zei An eenvoudig.

Renard keek haar met open mond aan. „Ben je nu heelemaal niet wijs?” bracht ze er toen met moeite uit.

„Luister,” zei An, „ik zou nooit op dit plan gekomen zijn als ik niet vast geloofde dat ik op jou vertrouwen kan. Dr. Kampert is verdwenen en niemand weet waar hij is. Nu begrijp ik het: hij is er op de een of andere manier ingevlogen bij de blonde Ida en de eenige manier om hem op te sporen, is zelf te doen of ik er ook invlieg. Ze houden hem natuurlijk ergens vast en ze zullen mij daar waarschijnlijk ook brengen. Misschien brengen ze ons wel samen met de bedoeling onze gesprekken af te luisteren, maar daar zullen ze niet veel aan hebben, want ik zal wel oppassen. Natuurlijk weten ze niet, dat ik hulp van buiten kan krijgen. Ik zal je waarschuwen hoe laat ze me komt halen morgen, zorg dat jij weet waar ze me heen brengt.”

„Je doet iets gevaarlijks,” waarschuwde Renard.

„Weet jij iets beters?”

Renard schudde het hoofd. „Nee ik weet niet beters, maar ik zie hier het nut niet van in. Als ze je lang genoeg vasthouden krijg je de kans niet het pakje te bezorgen en wat heb je er dan aan? Zelfs als je Dr. Kampert daar vindt, heb je er niets aan, want ze zullen er alles op zetten om jullie gevangen te houden tot de conferentie afgelopen is. Als de verdragen geteekend zijn, hebben zij het gewonnen. Je tegenstanders zijn in het voordeel zoodra ze zeker zijn dat noch jij, noch Dr. Kampert met de conferentie in contact kan komen.”

„Dat weet ik,” zei An, „maar ik reken op jou. Als ik binnen een paar dagen zelf niet handelen kan zal ik jou een boodschap sturen, waar je het pakje vinden kunt en dan moet jij het afgeven aan den voorzitter van de commissie tenzij ik je een andere naam opgeef.”

„'t Is de vraag of het je lukt me die boodschap te sturen.”

„Dat lukt me in ieder geval, daar kun je op rekenen, de vraag is alleen of ik je de juiste persoon kan aanwijzen om het dan te overhandigen. Maar jij weet waar het om gaat en dus als je de verslagen in de kranten goed naleest, kun je wel ongeveer opmaken welke afgevaardigde het sterkst voor ontwapening pleit. Dan weet je meteen welk land waarschijnlijk het gas van dien Franschen ingenieur bezit en dan kun je er ook uit opmaken welke afgevaardigde de meest geschikte persoon is.”

Renard knikte. „Dat vind ik wel uit op de een of andere manier. 'k Vraag me alleen af: wat doen we om jou vrij te maken?”

¹⁾ Ma chère = lieve.

²⁾ De directrice van ons Châlet heet officieel Ida de Herrenschwand, maar haar padvindstersnaam is Falk, zoo wordt ze door alle gasten in het Châlet ook genoemd.

Geen uitrusting compleet zonder „Victoria” pepermunt

„De auto waarin ze me wegbrengen volgen. Heb je zelf een auto?"

„Nee, maar ik heb een vriend...."

„Met een auto?"

„Met een motorfiets."

„Allright. Jij klimt achter je vriend op de motor en tuft gezellig achter ons aan! Als ik na een week niet bij je ben geweest, stuur je de politie er op af. Denk er om dat je geen enkele mededeeling van me gelooft als ze niet begint met de letters B.P."

„Je kunt op me rekenen, padvindster," zei ze toen vast. „Ons wachtwoord is B.P."

Bij de deur draaide ze zich om. „Beloof me dat je niet weggaat, als je er niet zeker van bent dat ik je helpen kan. Dat je me in alle gevallen gewaarschuwd hebt."

„Ik beloof het je," zei An; toen ging Renard de deur uit.

„Stap in, kleintje" zei mademoiselle de Herrenschwand. An wist dat nu het gevaarlijkste deel van haar expeditie zou beginnen, maar ze voelde zich volkomen rustig. Renard zou de auto volgen en ze zou haar zeker weten te helpen als het haar niet gelukte te ontsnappen. Na haar vlucht uit het huis van Madame de Norier, had An eigenlijk de roekeloze overtuiging dat het haar dit keer ook wel weer lukken zou te ontsnappen. Die roekeloosheid hielp haar bij het uitvoeren van wat ze zich voorgenomen had: 't koste wat het kost Dr. Kampert te vinden. Zonder hem kon ze niet absoluut zeker zijn, dat het pakje aan de juiste persoon overhandigd zou worden. Ze liet zich op de veerende achterbank vallen, een beetje scheef in het hoekje, zoodat ze af en toe tersluiks door de achterrauit naar de motor van Renard's vriend zou kunnen kijken. Mademoiselle de Herrenschwand plofte naast haar neer. „Heb je al je bagage, ma chère? 't Is veiliger om niets achter te laten in een hotel, je kunt nooit weten."

„Ik heb alles."

„Vooruit dan maar chauffeur!"

De motor sloeg aan, de chauffeur schakelde om — het avontuur begon.

Mademoiselle de Herrenschwand zat zwijgend naast haar. An probeerde door het achterraitje te kijken, maar dat was niet gemakkelijk want het was tamelijk klein en ze moest het onopgemerkt doen, opdat haar metgezellin geen achterdocht zou krijgen. An keek haar van terzijde aan en lachte in zichzelf dat ze daar zoo rustig zat en geen flauw idee had dat An haar dóór had en maar deed alsof ze in de val liep. Voor wat een onnoozele hals moest ze dat Hollandsche kind wel aanzien, dat het zich zoo maar kalm liet meenemen door een vreemde juffer die beweerde de directrice van „Ons Châlet" te zijn. An kon de verleiding niet weerstaan om haar een beetje in het nauw te brengen.

„Hè, mademoiselle de Herrenschwand, vertelt U eens wat over Amerika?"

„Over Amerika? Waarom?"

„Daar is u toch geweest met Mrs Storrow?"

„Met mrs. eh. oh ja natuurlijk. C'était magnifique!"

„Dat wil ik gelooven. Waar is u overal geweest?"

„Oh in New York en in Californië, in Hollywood. Daar heb

ik Greta Garbo gezien en Marlene Dietrich. 't Was alleraardigst."

„Hebt u ze gesproken ook?"

„Nee natuurlijk niet. Als ik daar gelegenheid voor gehad had, zou ik beslist gevraagd hebben of ze niet een padvindstersfilm zouden willen maken...."

„Stel je voor," grinnikte An, „de Blonde Venus van Groep II". 't Klinkt wel goed."

„Oui, oui, maar ze zouden het toch niet gedaan hebben, wees daar maar niet bang voor."

„Is u nog in kampen geweest?"

„Ja ook, maar morgen in het Châlet zal ik je al mijn foto's laten zien, dan kan ik rustiger vertellen."

An bewonderde haar handigheid om het gevaarlijke onderwerp te verlaten, maar zij liet niet los.

„Is Dame Katharine in het Châlet?"

„Nee — maar misschien is die dezer dagen gekomen. Ik ben al een week weg; ze zullen wel naar me uitzien en het zal zeker een verrassing zijn voor de menschen in het Châlet als ik jou meebreng."

An begreep dat er waarheid school in die woorden en dat ze met evenveel stil leedvermaak uitgesproken werden als haar eigen

strikvragen over Amerika en het Châlet. Ze begreep ook dat ze voorzichtig moest zijn, want als haar gastvrouw achterdocht kreeg, zou dat haar kansen verminderen. Dus zweeg ze en keek door het raampje naar buiten.

De auto reed door een heuvelachtige streek; af en toe reden ze langs het meer van Genève. De schemering begon te vallen en An moest opeens denken aan een liedje van Dalcroze, dat ze op het laatste jaarfeest meegezongen had:

*Sur le lac pali
qui déjà s'endort
le calme du soir
se balance....*

Dalcroze was een Zwitser en woonde hij niet in Genève? Zou hij met „le lac pali" het meer van Genève bedoelen... Ze zou dolgraag gevraagd hebben om te stoppen en even uit te stappen, om daar te staan aan den oever en te kijken naar de langzaam wegstervende zonnegloed achter de verre heuvelen, te kijken naar de paarlemoeren glans van het wateroppervlak... Oh, als ze daar nu eens was met de echte Ida de Herrenschwand, met een echte padvindster, wat zouden ze genoten hebben. En als de zon heelemaal onder was, zouden ze terug gelopen hebben, stil en rustig of zingend van geluk, omdat alles zoo mooi was.

Een echte padvindster — die reed achter op een motorfiets op een halve kilometer achter de auto aan. Een veilig gevoel was dat. Maar stel je voor dat Renard eens een sentimentele bui kreeg bij dat mooie meer en die zonsondergang! Stel je voor dat Renard de verleiding eens niet kon weerstaan om met haar vriend het Meer te bewonderen.... An zuchtte diep om het schrikbeeld kwijt te raken van Renard, die de auto liet schieten om het Meer te bewonderen. Wat zou er van haar worden als ze niet op hulp van buiten kon rekenen? Tersluiks keek ze even door het raampje. Heel in de verte zag ze een zwarte stip op den weg. Dat was de motor. Nee — Renard zou doen wat ze beloofd had. Gek, dat ze daar zoo zeker van was; ze had Renard toch gisteren pas leeren kennen en ze had haar dingen verteld, die ze gemeend had tegenover iedereen te zullen verzwijgen. Maar 't kon immers

De groote zaal in Ons Châlet. De houten kaarsenkroon is een geschenk van het N.M.G.

niet anders, ze had immers wel hulp moeten inroepen, nu de hulp die ze verwacht had niet, kwam opdagen en nu de vijand zoo sterk en zoo sluw bleek? Maar zij was ook sluw en sterk was ze ook, nu ze wist dat ze op Renard kon rekenen. In het ergste geval, als het haar niet lukte om Dr. Kampert te vinden, zou Renard het pakje bezorgen bij den voorzitter of bij den Nederlandschen afgevaardigde. Al de instructies daarvoor had An geschreven in een brief, die ze vannacht in morse geteekend had. Niet met gewone streepen en punten maar met groote en kleine huisjes. Dat was een heel karwei geweest en ze had het gezegd dat ze haar morseteekens zoo vlot kende. De brief was verborgen in een keurige doos bonbons, die haar vriend de portier van het hotel over vier dagen aan het adres van Renard zou bezorgen met een kaartje: „Beste wenschen B.P.” Renard zou dadelijk begrijpen dat de doos een boodschap van haar was. Maar ze hoopte vurig dat ze zelf erin zou slagen het pakje op tijd uit de gordijnroede halen en af te leveren. Ze had er recht op, dat zelf te doen en daarmee de kroon te zetten op haar werk.

Zoo peinsde ze voort en ondertusschen werd het donker. De chauffeur had de koplampen ingeschakeld en ver vooruit op den weg straalde een fel licht. Aan de zijkanalen leek het uitzicht daardoor nog zwarter, maar op den weg achter haar was het licht, want op eenige tientallen meters afstand tufte een motorfiets. Dom, dat die met vol licht reed, maar misschien kon de vriend anders de auto niet voldoende in de gaten houden.

Opeens draaide mademoiselle de Herrenschwand zich om en keek door het ruitje.

— Hè, daar rijdt van het hotel af al steeds een motor achter ons aan. Die wil zeker een wedstrijd met ons houden, denk je ook niet kleintje?”

An kon geen geluid geven. Ze voelde zich misselijk worden van angst en slikte wanhopig om zich goed te houden.

„Chauffeur geef eens gas, die motorrijder wil waarschijnlijk een wedstrijd met ons houden. Dat plezier gun ik hem van harte! Jij niet, ma chère?” Ze drukte haar gezicht tegen het ruitje en slaakte kreten van opwinding die An voelde als even zooveel slagen boven op haar hoofd.

De wagen stooft vooruit en langzaam werd de afstand tusschen de motor en de auto grooter.

„Kijk hij eens z'n best doen! Sloof je niet uit man, je verliest het toch! Zie je wel, hij blijft achter! Hoera we winnen, kijk eens kleintje!”

An keek. Heel ver weg zag ze het licht van den motor, dat bij een hoek van den weg op de boomen scheen, maar de motor zelf was niet meer te zien. Met starre oogen bleef ze uit het venster staren, terwijl het bondsde in haar hoofd en haar handen ijskoud waren. Niets laten merken, gewoon doen, zei ze tegen zich zelf, maar tegelijk drong het tot haar door, hoe wanhopig haar positie was en ze kon geen geluid uitbrengen. Oh waarom was die man zoo dom geweest om zijn licht op te steken? Waarom had ze zelf niet aan deze mogelijkheid gedacht en zich in dit onzinnige avontuur gestort, dat nu geen nut meer had? Mademoiselle de Herrenschwand duwde haar opzij en keek zelf weer door het raampje.

„Hoera! Hij is heelemaal uit het gezicht! Je doet alsof je het jammer vindt, kleintje; 't was toch geen aanbieder van je? Dat zou me spijten. Kijk maar, er is zelfs geen licht meer te zien op den weg. Een prachtwagen is dit hè, 'n enorme snelheid kan je d'r uit halen; daar is geen auto en zeker geen motor tegen opgewasschen. We hebben glansrijk gewonnen, maar hij heeft glansrijk verloren, dat moet je hem toch nageven.

„Ja,” zei An met moeite, „glansrijk verloren” en ze staarde door het ruitje op den donkeren weg.

Naast zich hoorde ze de blonde Ida lachen — hoongelach was het. An had moeite om zich te beheerschen, want ze had lust op dat geveerde gezicht te slaan.

* * *

„WAT ben je stil kleintje?”
„Ik ben moe, mademoiselle de Herrenschwand.”
„Hè toe, zeg Ida tegen me; dat is veel gezelliger.”
„Graag,” zei An en ze glimlachte terwijl ze moeite deed haar stem vast te doen klinken. Het kwam er op aan alle achterdocht weg te nemen en te doen alsof er niets bijzonders gebeurd was. Daarmee zou ze het meeste bereiken. De auto maakte een scherpe draai en stond met een ruk stil voor een

donker huis. Het moest op een heuvel liggen, want opzij beneden zag An ontelbare lichtjes twinkelen. Een dorpje zeker.

De blonde Ida deed de deur open en draaide licht op. „Kom maar mee naar je kamer. 't Lijkt me het beste, dat je maar ineens naar bed gaat, want het is al laat.” Als je nog wat hebben wilt, breng ik het je wel boven.”

„Nee, dank u,” zei An, maar toen ze een kwartiertje op de kamer was en, net alsof ze gezellig zou komen logeeren, haar koffertje uitpakte, kwam de blonde Ida weer binnen met een blaadje en een kop thee.

(Slot volgt)

EEN VERZOEK

AAN ALLE LEDEN VAN HET N.M.G.
VAN HET BESTUUR VAN DE AFD.
„DE BLAUWE VOGELS”

*I*N de vorige „Padvindster” heb jullie allen over de Blauwe Vogels, de nieuwe Afdeeling, welke over geheel Nederland werkt, gelezen.

Om ons werk te doen slagen, hebben wij echter de hulp noodig van de leden van alle andere Afdeelingen van het Gilde.

Hieronder zullen we enkele voorbeelden noemen, waarmede men ons kan helpen.

1. Ontvangen we gaarne adressen van meisjes tusschen 8 en 23 jaar, die voor Post-padvindster in aanmerking komen.

Deze adressen te zenden aan Mej. Dr. W. L. Wrede (Dok), Leiden, Cobetstraat 57.

2. Zouden we zoo graag de beschikking hebben over een cyclostyle, daar niet alle postpadvindsters een rondzendbrief krijgen. Postkabouters krijgen allen een afzonderlijke brief. Dat deze brieven voor kinderen, die vaak plat te bed liggen, heel duidelijk moeten zijn, spreekt vanzelf. Daarom zouden we deze per cyclostyle willen maken.

Graag zouden we een cyclostyle koopen, maar zooals alle nieuwe afdeelingen, is ook de onze zeer noodlijdend (de Blauwe Vogels helpen zelf w.i.w. al flink mee om geld te verdienen door het maken van pannelappen, theepotaanvatters, enz. die we zullen trachten op bazars en andere bijeenkomsten te verkoopen), en daarom komen we vragen of jullie misschien iemand weet, die een ongebruikte cyclostyle heeft staan en die men ons in bruikleen zou willen afstaan. Zoo ja, meldt dit dan per omgaande aan Dok (adres zie voren).

3. Door het koopen van sluitzegels. Deze zijn verkrijgbaar in gesorteerde zakjes van 10 stuks voor f 0.10 en van 30 stuks voor f 0.25. Men ontvangt ze na storting van het verschuldigde bedrag op giro-rekening no. 193361 van Mej. M. Jonker, 1e Virulystraat 5b, Rotterdam W., of na overmaking van het bedrag in postzegels.

4. Door het zenden van ons maandblad „de Padvindster”, wanneer je dit gelezen hebt en niet bewaart, aan een „Blauwe Vogel”, waarvoor de ouders geen abonnement kunnen betalen.

Wie de Padvindster voor dit doel beschikbaar wil stellen, geeft dit op aan Dok. Zij krijgt dan van haar het adres waarheen het blad in het vervolg regelmatig kan worden verzonden.

5. Door het opgeven van eenvoudige goedkope handwerken of knutselwerkjes, welke goed verkocht kunnen worden en welke eventueel in liggende houding kunnen worden gemaakt. De mededeeling moet liefst vergezeld gaan van een voorbeeld en duidelijke beschrijving, welke laatste dan in de rondzendbrief kan worden overgenomen.

6. Door het sturen van een uittreksel van een aardig of mooi boek, dat je gelezen hebt.

Bons en plaatjes van alle mogelijke albums (let s.v.p. op geldigheidsduur!) Cadeaubons van Vim, Lux etc. voor spel-materiaal enz.

Oude uniformen liefst gewasschen en versted (meteen oefening voor je insigne wasschen).

Dit zijn enkele dingen. Er is natuurlijk nog veel meer, waarmede het werk van Bestuur en leidsters kan worden verlicht. Bedenk je zelf nog wat, schrijf dit dan aan Dok en wil je wat meer over het werk weten, vraag dit dan aan de secretaresse, Mej. de Loos, Frederik Hendriklaan 5 te Oegstgeest. Zij wil graag alle vragen beantwoorden.

„Victoria” pepermunt voorkomt een droge keel

KERSTVACANTIE IN ONS CHALET

DOOR

RITA BUNGENBERG DE JONG

Op het oogenblik is Cap Knappert met een aantal Leidsters van ons Gilde in „Ons Châlet“ om daar te wintersporten, -samen met Leidsters uit andere landen en andere werelddeelen, die daar haar Kerstvacantie doorbrengen.

KERSTAVOND. Sneeuw overal in het rond. Geheimzinnige gezichten. Er broeit wat! Een verrassing.... Wat gaan we doen vanavond? Het is toch Kerstavond! Zullen we wat zingen om het vuur? Daar komt Falk. Of we haar willen volgen? Ze loopt naar buiten, slaat de hoek om van het huis en o! één kreet van verrassing en blijdschap. Een kerstboom, een echte kerstboom, een levende spar op de alp! Het waait een beetje en de kaarsen flikkeren. Hoog achter de boom rijzen de rotsen op. Rechts beneden ons ligt het dal en aan de overkant gloeien ontelbare lichtjes: Adelboden. De sneeuw kraakt onder onze voeten terwijl we naar de boom toeklimmen. „Dan staan we er omheen en zingen Stille Nacht“ in vier verschillende talen. Staat het niet in een oud vertelsel dat we vergeten zijn — iets van een echte Kerstboom in een bosch? Is er niet een sprookjes-boek dat we lezen als heel klein kind, waarin het beschreven stond dat van die heusche boom met kaarsen, buiten? Is dit niet waarvan we gedroomd hebben eens in een Kerstnacht lang geleden? En nu is het werkelijkheid! Langzaam, omkijkend, stilstaand, lopen we

broodmannetjes verdwijnen met snelheid. De koppen rinkelen. Blij gezichten stralen. Stil in het midden staat de boom. Kerstfeest—Lichtfeest!

* * *

Hahnenmosen. Om kwart over 6 de bel. O, wat akelig vroeg! Het is nog pikdonker op de slaapzaal. De bel rinkelt door de nacht. Nu komt er beweging in een paar slaapzakken. Een zaklantaarn gaat aan en flikkert heen en weer. Moeten we al opstaan, zoo verschrikkelijk vroeg? Ja, er was toch iets.... O ja, we gaan naar Hahnenmosen. Een heele dag uit! Heerlijk! Nu kruipen de pyjama's uit de slaapzakken, haasten zich heen en weer. „Hier, m'n kimono, daar m'n zeep.“ We wasschen in ploegen: corvée-Franschen-Hollanders-Zwitsers-Amerikanen. Iederen dag wisselt het. Vandaag moet iedereen zich reppen. Om 8 uur gaat de eerste bus!

'n Paar uur later, afgezet door de autobus, die niet verder kan en keert, klimmen we de berg op. Het is een smal paadje en we vormen een lange rij, skis op onze schouders, stokken gekruist er

Hahnenmosen. Daar gaan ze: voor- aan Cap Knappert, tweede is de D.C. van Noord-Holland,

mevrouw van Nispen, derde Hopvrouw Rita, maar de vierde is niet duidelijk te herkennen.

terug. Diep ademend, gelukkig.

Zondagmiddag. Of we helpen willen de kersttafel te dekken voor de kinderen uit de buurt? Graag natuurlijk. 'n Heele lange tafel wordt het met twee rijen kaarsen: rood-blauw-wit-geel, om en om. Allemaal een kop en schotel. Lepeltje hoeft niet. Dan brengt Falk een paar groote dozen en manden. De dozen zijn vol langwerpige koeken met een witte beer van suiker er boven op. De manden bevatten grappige dikke mannetjes van zoet wittebrood. Ze hebben uitgestrekte armen en hun oogjes zijn van krenten. Als de kinderen komen is de tafel klaar en de kerstboom versierd en aangestoken. 'n Heele-boel meisjes zijn er die allemaal een beetje op elkaar lijken. Blozende gezichten hebben ze, vrolijke oogen en hun haar in twee kleine dunne staartjes langs hun ooren. Jongens zijn er ook. Een grappig kleintje dat niet op zijn plaats kan blijven en aldoor maar vlak bij de boom wil staan, en nog verschillende groote ook. Eerst zingen we natuurlijk. Dan komen ze om beurten naar voren en zeggen iets op. Heerlijk vinden ze dat! Ze weten van geen verlegenheid. Met luid klinkende stemmen zeggen ze dreunend hun versjes, spreuken en heilwensen op. Zelfs het kleintje, vlak bij de boom met zijn handen in zijn zakken, krijgt zijn beurt. Dan aan tafel! De

steil en glad dat we moeizaam naar boven strompelen en er telkens eentje valt. Of we er al haast zijn? vragen we. O nee, nog lang niet! Nu komt er een bruggetje, een steile helling en dan een lang slingerend pad door de sneeuw. Hooger en hooger. Al langzamer gaan we. Onze skis drukken pijnlijk op onze vermoeide schouders. Maar prachtig is het hier! We komen in een heel besneeuwd heuvelland. De zon overstraalt het en de lucht is blauw er boven. Moe maar verrukt komen we aan bij een Châlet, een klein restaurant waar we picnicken en warme koffie drinken. Dan gaan we skiën natuurlijk. Het terrein is steiler dan bij Ons Chalet, maar we hebben langzamerhand durf gekregen. Een beetje te veel zelfs. Eén moet op een slee worden teruggesleept, de heele lange weg. En we hadden al een gewonde. Gelukkig leven ze gauw weer op.

Skiën, wandelen, zingen om het vuur, pret op de slaapzaal, zoo gaan de dagen hier voorbij.

En zon! Heerlijke warme vrolijke zon!

Gaan we niet allemaal sparen voor een vacantie in „Ons Châlet“ het volgend jaar?

Copieër-Inrichting van de Pont-School Utrecht heeft uitsluitend Padvindsters-Personeel

B.E.N.-WEDSTRIJDEN

HET nieuwe jaar zet nu eens niet in met opgaven voor den B.E.N. wedstrijd, maar zooals beloofd is worden alle onderdeelen uitgewerkt. We grabbelen nu naar ons September-nummer van 1932. Je kunt best merken, dat het blad veel gebruikt is, fraai ziet dit nummer er niet meer uit.

De 1e vraag laten we rusten tot den volgenden keer; we nemen nu vraag II.

We gaan eerst een Pionierster aankleeden. Vele bijzonderheden kun je in het Technisch Reglement vinden, zoodat wij die niet beschrijven.

Ze heeft op haar hoofd een Pioniershoed (kleiner model dan de P.V. hoed). Boven de rechter borstzak kleine of groote vlam. 'n Blauw met rood gestreepte zelfstrikker. Boven de linker borstzak een vogelrondje.

Een Groep Pioniers wordt verdeeld in *Vluchten*, waar aan het hoofd een *Vlucht-leidster* staat.

Een Pionierster draagt geen klassestrepen. De jaarsterren — die nu vervangen zijn door klimopblaadjes — worden gedragen op de klep van de linker borstzak.

Een adsp. Pionierster herkent men alleen aan de gestreepte das.

Na een half jaar asp. te zijn geweest, kan haar belofte afgenomen worden en krijgt zij de kleine Vlam. De groote Vlam wordt uitgereikt wanneer zij aan vele Technische eischen voldoet.

b. Hoe een Padvindster er uit ziet, weten jullie natuurlijk allemaal. Het speldje 2 c.m. onder de knoop van de das en de klassestrepen boven de rechter borstzak. Lengte 5 c.m.

c. Nu gaan we Guido aankleeden.

Als zij op de opkomsten is, zal zij waarschijnlijk een gewone uniform met witte kraag dragen. Komt zij in „gala“, dan 'n tuniek. Opgeklapte hoed met cocarde. Loopt er een rood streepje door (over de cocarde, hoor!), dan is zij Pionierleidster. Dan heeft ze ook de groote vlam boven de rechter borstzak.

Zij draagt natuurlijk geen lakschoenen en heeft een gewone P.V. riem.

Heeft Guido een Leidsters badge, dan draagt zij die ± 1 c.m. onder het P.V. speldje.

Maak nu een kartonnen kaart van 30 c.m. lang en 30 c.m. breed. Je maakt hokken van 5 c.m. breed en 10 c.m. lang. Totaal dus 18 hokken. In ieder hokje schrijf je wat b.v. in No. 1 rondeleidster, in No. 2 Leidstersbadge, in No. 3 Pionierleidster, No. 4 Padvindster 1ste klasse, etc. etc.

Nu maak je van carton 18 kaartjes, breed 5 c.m., lang 10 c.m. en daar teken je alles op. Dus voor No. 1 een mouw met r.l. band. Voor No. 2 een badge, voor No. 3 een hoed met cocarde plus streepje, voor No. 4 voorkant van het uniform, 3 klassestrepen boven rechter borstzak.

Wanneer je nu rondetijd hebt, kun je je ronde dus de opgaven van het Technisch reglement per spel leeren. Je kunt het doen wanneer je het hoekenspel doet. Je kunt het op tijd doen dus: No. 1 rent naar voor, krijgt de kaartjes en legt die op de plaatsen op de kaart, jij zelf neemt den tijd op. Zoo kun je nagaan wie het eerst klaar is.

Je kunt ook voor ieder kind uit je ronde zoo'n kaart maken. Dat is natuurlijk nog leuker.

Vergeet echter niet na het spel de fouten te behandelen en vertel ze wat er fout aan was, anders hebben ze er niets aan gehad.

Alles mag je vragen, eventueel veel meer technische spelen aan:

Rijslag 27, Scheveningen.

B.E.N.

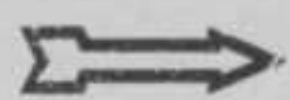
Uitslag Vluchtwedstrijd.

No. 1 Vlucht Albatros, afd. Bussum, vluchtleidster Nell Mulder. (Zie het résumé van het boek in het volgende nr.).

Er waren 6 vluchten, die meededen. Al het babygoed stelden wij ten toon op de conferentie, met de namen der vluchten erbij, alsook de naam der afd. Ieder was verrukt over de baby-uitrustingen.

Mike Hojel, afd. Oosterbeek en Nell Mulder, de winnares van dezen wedstrijd, krijgen eind dezer week haar prijs.

TERRY ZADELS DE BESTE TER WERELD

STAND

Terry

R. A. I. - No. 32

voor

DAMES

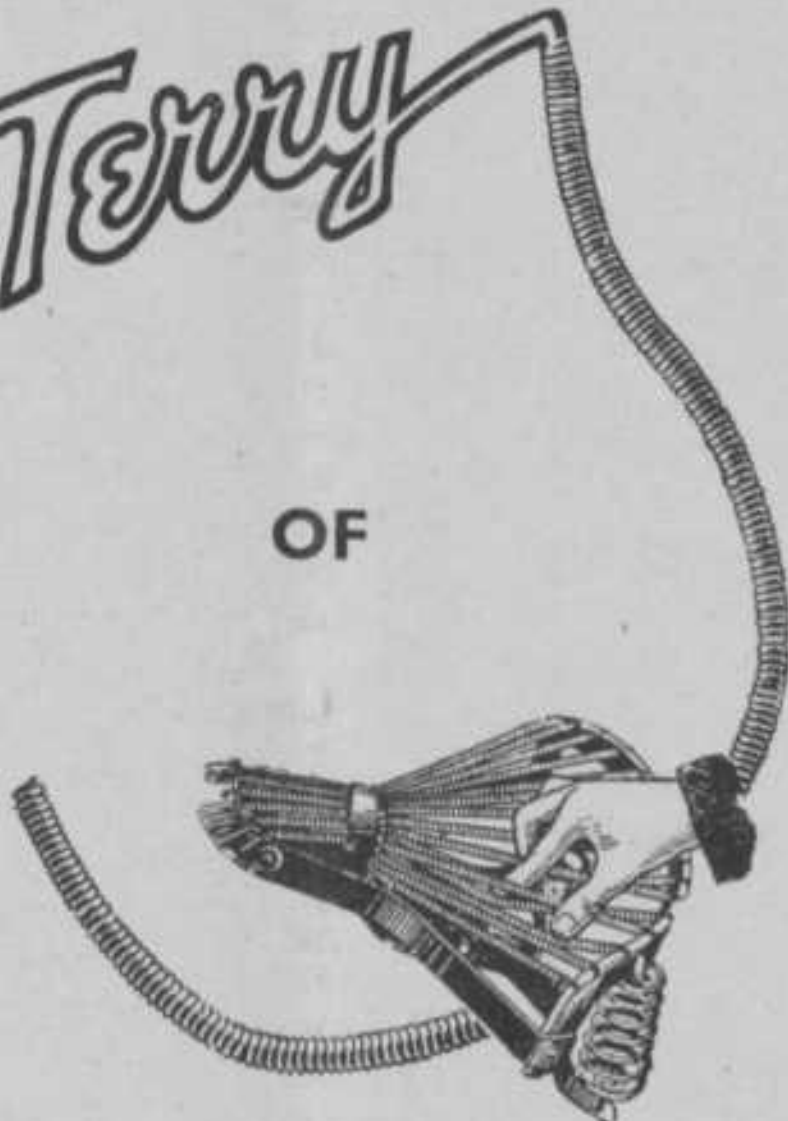
f 8.50

OF

voor

HEEREN

f 8.50

HERBERT TERRY

HOLLAND DEPT.

Dir. A. BRONKHORST

& SONS Ltd.

LAAN V. MEERDERVOORT 478-480

DEN HAAG

TELEFOON 392212*

TELEGRAM-ADRES: TERRY

„Victoria“ pepermunt, een verfrissching in den mond

ERVARINGEN VAN DEN CHIEF SCOUT

IN ONS LAND

De Chieff

„Ik zal nimmer de vriendelijkheid en de hoffelijkheid vergeten, die ik in Holland ontmoette“.

(Vertaling van B. Elze)

op bedacht zijn te remmen en den voetgangers gelegenheid te geven veilig de straten over te steken. Ik heb zelden zooiets in Engeland meegemaakt. Botsingen, zoo werd mij verteld, zijn zeldzaam, dank zij dat voorzichtige rijden. Tegenover mijn hotel bevond zich een kruising van 5 hoofdwegen met voortdurend tram-, motor- en rijwielverkeer, door elkaar. Doch daar stond geen agent om dit verkeer te regelen, men regelde zelf door voorzichtig rijden.

Dan zorgen de gemeentebesturen goed voor hun volkje. Mijlen ver reden we per auto langs een weg waarbij men voor het gaan de keuze kon hebben tusschen zeven wegen: een spoorweg, door het kanaal, de tramlijn, een autoweg, een rijwielpad, een voetpad en een ruiterspad en niet te vergeten daarboven de lucht waardoor men kon vliegen. Op alle in het oog springende punten stonden klokken om je te vertellen hoe laat het was. De taxi's waren waarlijk aardige touring cars: vlug, schoon en goedkoop. De trams hebben eerste en tweede klasse wagens (de chieff ziet het te mooi! Red.).

Naast beroemde schilderachtige oude gebouwen staan nieuwe van het meest moderne type, langs bijna alle straten, hoofdzakelijk geriefelijke flats voor den arbeidenden stand.

Voor de kinderen wordt al heel goed gezorgd, want overal, in restaurants (? Red.), aan het strand in de parken, heeft men een eigen afdeling voor de kleinen.

Ik heb nog nooit — zelfs niet in Denemarken — zoo veel fietsers gezien en op bijna om de andere fiets zat een kind — of twee — in een mandje achter vader of moeder. Men zag vaak lange rijen schoolkinderen voorop met de schoolvlag, die een wandeling maakten of gingen baden. Dit waren scholen op een vacantiereisje.

Bloemen! Prachtige bloemen overal: in de tuinen, in de vensterbanken, en ze worden verkocht in de straten, uitgestald op driewielige bakfietsen.

Waarom doen wij niet wat meer in deze richting? Zelfs de vierkante pleintjes tusschen de afdelingen der kazerne zijn met bloemen beplant, want ik had bovendien het genoegen een cavalerie-kazerne te kunnen bezoeken waar het bevel wordt gevoerd door het hoofdbestuurder der Ned. Padvinders Vereeniging, te Den Haag. Ik zag een waarlijk prachtige menigte jonge soldaten gezeten op Iersche paarden, allen in de beste conditie.

Men zag in alle buitenwijken voetbalvelden en tennisbanen. Langs de kanalen zaten talloze water- en zonnebadende en geduldig en onbeweeglijk temidden van hen zaten die eigenaardige schepsels (waarvan ik er een ben)... visschers. Deze mannen en jongens [nooit een vrouw, vrouwen zijn te gevoelig(?)] zitten hier voor een oogenschijnlijk hopelooze zaak! Maar heel stil zitten zij en visschen niet om visch te vangen, maar om te visschen. Ik vroeg mijn geleider of zij ooit iets vingen. Zijn antwoord was: Eens in de veertien dagen vangen zij er een, geloof ik, maar ik heb nooit aan deze ceremonie deelgenomen.

Misschien is het dit dat de Hollanders maakt tot het geduldige en tevreden volk dat zij zijn. In elk geval zal ik nimmer de vriendelijkheid en hoffelijkheid vergeten, welke ik in Holland ontmoette, niet alleen van den kant van vrienden en padvinders, doch ook van volslagen vreemden voor mij onder de menschen zelf. Deze vriendelikheden zooals de genoemde, hetzij persoonlijk of gemeenschappelijk bewezen, dragen bij tot „goede burgerschap“ en mogen daarom wel worden geprent in het brein en worden ingevoerd in de gewoonten van onze opkomende generatie.

HET NATIONALE PADVINDERSKAMP TE WAS-senaar en het bezoek van onzen stichter Lord Baden Powell of Gilwell zijn weliswaar al een paar maanden achter den rug, maar dat neemt niet weg dat het zeker wel belangwekkend is eens te hooren hoe Baden Powell denkt over ons land. Welke zijn indrukken waren. In een artikel in The Scouter getiteld The Outlook, waarin hij het heeft over jamborees, schrijft hij woordelijk als volgt:

EEN LIEFELIJK LAND

Er is nog een ander land waarvan ik ben gaan houden. Dat wil niet zeggen dat ik wispelturig ben; ik heb nog steeds een groote liefde voor Zweden en Denemarken en Zuid-Afrika en Zwitserland... en ach, waarom zou ik verder gaan? Men kan het niet helpen die landen lief te krijgen, indien men ze het eene na het andere leert kennen.

Ditmaal is het Holland. Ik kende dat land en hield er van, lang voordat ik de padvinderij oprichtte, maar nu ik het weer gezien heb en zijn padvindsters en padvindsters en zijn volk, is mijn liefde opnieuw en heviger opgebloeid.

Los van de padvindsters en padvindsters die voor mij dezelfde zijn als de jongens en meisjes van onze eigen nationaliteit, waren de punten die tot mij spraken toen ik de jamboree in Holland bijwoonde, deze:

De straten en huizen zijn zoo opvallend schoon en netjes. De menschen zijn zoo voorzichtig en beleefd. Dit was vooral waar te nemen bij motorrijders en fietsers, die, ofschoon zij niet langzamer rijden dan men bij ons op de wegen doet, er

Padvindsters v. d. Pont-School Utrecht werken accuraat, snel en billijk

RONDOM DE ROODE VLAM

WANDELEN DE SPORT!

TOEN ik aan boord van de mailboot naar Indië met een groepje medereizigers zat te praten, vertelde ik dat een vriendinnetje uit Bandoeng me geschreven had: „Wandelen is hier de sport. Groote verbazing van het heele gezelschap, dat bestond uit menschen van allerlei leeftijd, van wie de meesten verscheidene jaren in Indië hadden doorgebracht. Uitroepen als: „Hoe komt ze er bij! Veel te vermoeiend in de hitte! enz. enz. weerklonken. En van de dames althans was er, behalve één, die een bergtocht had gemaakt en bij thuiskomst op een stoel was neergevallen zeggend: „dat is eens, maar nooit weer!, niemand, die groote wandelingen ondernomen had. Volgens de voorspellingen, zou 't mij ook zoo vergaan!

Niets van dat alles gebeurde. Integendeel, ik heb tijdens mijn verblijf op Java genoten van de meest schitterende tochten, waarvan het eerste gedeelte wel eens per auto of te paard werd afgelegd, maar die toch nog 5 uur tippelen vroegen op z'n minst. Ik zou iedere pionierster en zeker haar, die van plan is naar Indië te gaan, aanraden: „Zorg dat je getraind bent voor 't maken van groote wandelingen. Je zult er geen spijt van hebben, want de Indische natuur is mooi en alles wat je ziet en opmerkt te voet, ontgaat je op autotochten, al zijn die natuurlijk ook wel eens prettig. Maar voor je gezondheid, vooral in de tropen, waar je in huis niet zooveel beweging hebt als hier, al is er genoeg te doen, is 't uitstekend om te wandelen. 's Morgens vroeg is 't heerlijk koel buiten, alles is frisch van de dauw, de vogels zingen uit volle borst, vaak hoorde ik de wiewaai. Inlanders in kleurige sarongs, beladen met manden bloemen en vruchten voor de pasar (markt!) kom je tegen. De morgennevelen hangen nog over de sawah's (rijstvelden). Hoe heel anders voel je je in Indië als je de natuur hebt leeren liefhebben en kunt genieten van al het wonderschoone, dat zij biedt. En 't is heusch niet eentonig, zooals wel eens beweerd wordt. Als je alleen maar denkt hoe heel anders alles er 's morgens uit ziet, dan 's middags na 5 uur als de zon ondergaat in een schittering van kleuren, zooals je in Holland maar zelden ziet. Of 's avonds, als de maan alles overgiet met haar zilveren stralen en je onder de palmen wandelt als in een tooverbosch. Maar — in Holland kan je dat ook genieten, al is 't op andere wijze. Wie van de pioniersters voelt iets voor een gemeenschappelijke wandeltocht in Brabant a.s. zomer, bijv. van 5 dagen? Jelui kunt desnoods per fiets naar Breda komen, en je fietsen in het Bred. clubhuis laten staan. Daar overnachten en 's morgens vroeg door de bosschen naar Tilburg wandelen, de 2de dag de Oisterwijk-sche vennen omlopen, 3de dag over Chaam naar Breda terug. Dit traject kan ook nog in 2 dagen gedaan worden. Wie voelt er iets voor? Kosten ± f 1.— per dag!! Meebrengen een goed humeur, rugzak, veldflesch en gemakkelijk zittende schoenen, dikke kousen zonder stop! Dat zijn de voornaamste uitrustingsstukken!

WAHVU.

VERGETEN PATIËNTEN

IN onze gestichten tot verpleging van krankzinnigen, houden patiënten verblijf, die buiten de hulp van dokters en verpleegsters, ook die van padvindsters en pioniers noodig hebben om 't vaak zoo harde leven te verzachten! De tijd is reeds lang voorbij, dat men „krankzinnigen“ beschouwde als gevaarlijke menschen, die in cellen moesten worden opgesloten en bewaakt, opdat de „verstandigen“ zoo min mogelijk last van hen zouden hebben. Met de diepere kennis van het zieleleven van den mensch is gekomen het streven tot meer wetenschappelijke en humaner behandeling van deze schepselen. Er is dan ook in de methodiek der verpleging heel wat bij vroeger veranderd.

In de breede lagen der bevolking is evenwel nog niet doorgedrongen het besef, dat deze „geesteszieken“, al komen hun handelingen en reacties ons soms nog zoo vreemd voor, ook hun soms zeer fijn gevoelsleven hebben! Daardoor en doordat men soms maar al te blij is in de familie van de „gekken“ af te zijn (nu ze eenmaal in een gesticht geplaatst zijn), komt het nog te veel voor, dat deze zieken door hun verwanten vergeten worden. En toch is er misschien geen categorie van zieken die zóó als deze, gesteld zijn op een kleine attentie op hun eigen of op algemeene feestdagen.

Voor ons padvindsters bestaat hier een gelegenheid om ons, „tot hulp bereid“ te toonen.

De „Vereeniging Hulp aan Zieken van Geest“ ontvangt gaarne adressen van padvindsters, die op zich willen nemen aan één zoo'n „vergeten“ patiënt op zijn verjaardag en de algemeene feestdagen, een klein, niet duur pakje te zenden met versnaperingen (fl. eau de cologne, vooral suikergoed, een mooie ansichtkaart).

Dit werk wordt door verscheidene padvindsters uit de afdelingen Velp, Wageningen en Oosterbeek reeds met zeer veel genoegen verricht.

Stuur, als je wilt meedoen, je adres aan mij en ik zorg, dat je van het Centraal Secretariaat van de genoemde vereeniging alle benodigde gegevens en een adres gestuurd krijgt. De „vergetenen“ zullen u dankbaar zijn!

Sommigen van hen, helaas niet allen, zullen je na ontvangst van hun pakje zelf een briefje schrijven en er zal tusschen verzorgster en de nu niet meer vergetene, inderdaad een soort vriendschap ontstaan! ASBO.

(Mevr. J. BORSTLAP-HOEKMA),
Dunolaan 4, Heveadorp. Gelderl.

Hier hebben jullie het portret van de tegenwoordige presidente van de Amerikaansche girlscouts.

Je ziet ze in de vroeger khaki kleurige uniform, nog met de lange rokken, die in 1925 nog in de Vereenigde Staten in de padvinderij algemeen gedragen werden. De kiek werd genomen op het prachtige landgoed Cedar Hill bij Boston, dat lang geleden door de eigenares werd nagelaten aan die jeugdorganisatie, waarvan een comité van vertrouwenspersonen zou uitmaken, dat het de gróóste diensten bij de opvoeding tot burgerschap had gedaan. En.... het was de meisjespadvinderij die als zoodanig werd aangewezen.

Mrs. Edey, zoo heet onze groote medepadvindster is een zeldzaam lieve, maar ook flinke vrouw, die jarenlang hard voor de verwezenlijking van onze idealen heeft meegewerkt.

DE sluitzegels voor de Blauwe Vogels (zie vorig nummer) vielen zóó in den smaak, dat de eerste oplaag al totaal uitverkocht is. Nu is er een tweede klaar.

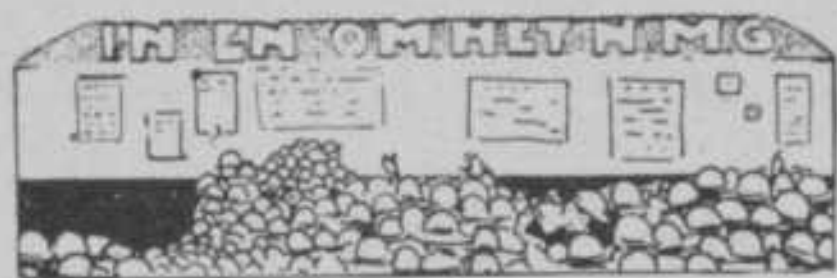
Bestellingen kunnen dus nu weer worden aangenomen en zullen, zoolang de voorraad strekt, direct worden uitgevoerd.

10 stuks kosten (gemengd) f 0.10

30 „ „ „ f 0.25.

Te „bestellen“ op postgiro 193361 t/n M. Jonker. Ook bestellingen per brief worden aangenomen, mits postzegels tot het gewenschte bedrag bijgesloten.

Bestellingen op een bepaalde soort kunnen niet worden aangenomen.

Afd. Breda

St. Nicolaasfeest van 3 Dec.

Met adressen van verleden jaar hadden we in één middag 25 à 30 kinderen bij elkaar gekregen, die de derde December met auto's van mevrouw de Cat en mevrouw Tutein Noltenius naar het clubhuis gebracht werden om een bezoek te ontvangen van St. Nicolaas. In de groepskamer van groep II, werden de kleintjes in twee rijen tegenover elkaar gezet en aan 't eind van die twee rijen was een mooie zetel gemaakt voor St. Nicolaas. Statig kwam „hij“ met zijn twee knechtjes binnen, en na een hartelijk welkomstwoord, waarin hij o.a. de padvindsters bedankte voor de prettige middag, die zij den kinderen bezorgden, ging hij zitten. Om de beurt moesten de kleine vertegenwoordigers van iedere familie voor „hem“ komen, waar ze dan speelgoed kregen. Van de dappersten kreeg zoowel Sint als Piet een hand, waarbij Piet dan „assipan“ werd genoemd. Van de padvindsters kregen ze chocolademelk, krentenkoecken, speculaas en de zwarte knechts strooiden verscheidene malen pepernoten. Ondertusschen zongen de kinderen mooie St. Nicolaasliedjes met „zuivere en mooie stemmetjes“, zoodat St. Nicolaas ieder liedje prachtig moest vinden (wat hij in werkelijkheid niet vond). Nadat elke familie nog een groot pak voor „moeder“ had gekregen, vertrok de Sint, door allen hartelijk nagejuicht. Ook bij de kabouters vertoonde St. Nicolaas zich nog even en strooiden de knechtjes. Nadat alle kinderen vertrokken, het heele clubhuis schoon en Sint en zijn knechts „in uniformen“ waren, vertrokken we. Groep I kan op een zeer geslaagde middag terugzien.

H. SPRENGER r.l. Erica.

M. SPARENBURG, a.r.l. Erica.

Afd. Delft

Hallo, hier eindelijk Delft. We hebben weer een nieuwe Ronde van overgevlogen kabouters (klaprozen).

Onze plannen voor kerstmis zijn: Iedere Ronde heeft een „eigen gezin“ en bedeeft dat met kleeren, speelgoed en levensmiddelen. Een feest voor arme kinderen en daarna een eigen kerstfeest. Hoe we aan 't geld komen? Doodeenvoudig!

De klaprozen houden een loterij van P. V. artikelen.

De kamperfoelie houdt een recreatieavond en een yo-yo wedstrijd. De crocussen verdienen „thuis“ geld. De zonnebloemen maken jam. De sneeuw-klokjes hebben een tentoonstelling van herfst-bloemen en bladen (dat lijkt me héél aardig Red.). De asters maken pinda-kaas en verloten Gilde-sokjes.

Over 't algemeen hebben we veel geld verdiend en gaan we een fijne kerstmis tegemoet, waarvan ik jullie in 't volgende nummer zal vertellen.

Afd. Hillegersberg.

Onzen hartelijken dank brengend aan allen, die ons geholpen hebben met onzen ansichtkaartenverkoop, gaat onze hulde in het bijzonder uit naar mej. Torringa te Muntendam en haar afdeling, die voor f 10.— aan kaarten verkocht. Onze belofte getrouw, hopen wij daarvan haar en haar ronde dezer dagen een aardig prijsje toe te zenden.

Bestuur afd. H'berg,

Met de meeste Hoogachting,
Uw

J. DE BOER-V. STRIEN,
Breitnersingel 59.

Afd. Wageningen

Wij houden 21 Jan. a.s. een feest, ter hendenking aan het 10-jarig bestaan van onze afdeling. Alle P.V.'s in uniform zijn welkom, tegen betaling van f 0.25.

Opgave voor logies vóór 15 Jan. bij
DIES REGELING (Ass. L.)
Hamelakkerlaan 15,
Wageningen.

Afd. Dordrecht

Zaterdag 26 November werd ons nieuwe troephuis geopend. Het bestaat uit een kabouterhol (zaaltje) en een groote zolder, het „Ooievaarsnest“, voor de padvindsters in een oud gebouw.

Iedereen had vanaf eind September hard gewerkt om er iets goeds van te maken. En dat is het geworden!

Het kabouterhol is een flinke ruimte, met witte muren met een groene onderkant (waterverf). De volkjes hoeken hebben een kastje van een appelkistje gemaakt met een gordijntje van ongebleekt katoen, waarop een groote roode kabouter en een paddestoel in rood, wit en groen geappliqueerd zijn. Er zijn boomstammetjes om op te zitten.

Aan de wand hangen veel plaatjes en ook een stel vroolijk gekleurde plakprenten, die 't verhaal van Tommy en Betty voorstellen. Die hebben de kabouters zelf, met Oehoe en Oebi gemaakt.

Het Ooievaarsnest boven, bestaat uit een groote zolder van 20 x 9 meter, verdeeld in 2 ongelijke deelen door een groote schoorsteen. In het grootste stuk spelen we. Daar zijn ook de tenten en het schoonmaakmateriaal opgeborgen. In het kleinste deel staat de kachel, daar zijn de rondehoeken en het „hoofdkwartier“, daar is onze pow-wow op matten en gelijke roodgeruite kussentjes. Daar hangt ook onze vlag. Er zijn ook flinke ramen in dat gedeelte.

Aan de rondehoeken is zeer veel zorg besteed! De dotters, die de prijs wonnen, hebben een mooie muurschildering, vaste banken en kastjes van sinaasappelkisten en alles is gehouden in zwart, met geel en rood opgevrolijkt.

De koekoeksbloemen hebben veel heldere kleuren, vooral groen, rood en wit, ze hebben een fijne zelfgèteekende wet en een praktische verwisselbare corvéelijst, en een zelf gemaakte tafel.

De margrietten namen tonnen. Een groote oude ton met een rond blad erop als tafel en botertonnetjes beschilderd met margrietten als zitplaatsen. Ze maakten hun kastje van veilingkistjes. Hun recordlijst is bijzonder mooi.

Alle rondes maakten hun lampen zelf met leiding naar de stopcontacten. Nu hoeven de groote lampen niet aldoor aan.

Bij de opening was Ivag tegenwoordig. De padvindster, die het langst in de groep is trok het touw weg, liet de ronde kreten hooren en daar stormden ze te voorschijn en lieten voor 't eerst hun groeppyell hooren.

De week te voren was n.l. de groep gedoopt. Een rondeleidster klom daartoe in een ijzeren stang en besprenkelde, onder het roepen van de naam „Arooda“ de heele groep.

Wie eens in het „Ooievaarsnest“ wil komen kijken is hartelijk welkom bij de Arooda's!

Woet.

(Een volgende keer hopen de Arooda's zélf jullie iets te vertellen).

De afd. Wageningen wilde in Maart '33 graag een feestavond organiseren. Natuurlijk is er wel een afd. van het Gilde in het bezit van eenige stukjes, die geschikt zijn om op zoo'n avond op te voeren? Wie helpt en stuurt ze aan mejuffr. Dies Regeling, A. L. afd. Wageningen, Hamelakkerlaan 15, Wageningen.

Afd. Oosterbeek

„Feestelijke avond“

„Naar ons Châlet“ is sinds een jaar de leuze van onze groep. Om dit mogelijk te maken hebben we een feestelijke avond georganiseerd, die buitengewoon goed geslaagd is, dank zij het enthousiasme van het bestuur, dat alles zoo fijn voor elkaar gebracht heeft. „Feestelijke avond“ is de meer aanlokkelijke benaming van wat eigenlijk een door velen verafschuwde bazar is.

Een groote plaats hebben we ingeruimd voor attracties, zooals sjoelbakken, grabbelton, rad van avontuur, en iets, dat meen ik nog al origineel, is n.l. 8 kaarsen, ieder een wetsartikel voorstellende, moeten met 1 lucifer worden aangestoken. Brengt men het tot 5 dan is de prijs klein, 6, 7 en 8 hebben grotere prijzen. Verder hebben we voor afwisseling een kleine voorstelling gegeven uit het leven van een Zwitsersche meisje. Mieke Hojel heeft vooraf uitgelegd waarom we het durfden in dezen tijd een bazar te houden om n.b. naar Zwitserland te gaan. Niet het reisje is voor ons het belangrijkste, maar het zijn daar met al die andere padvindsters en het sluiten van vriendschapsbanden met meisjes van alle deelen der wereld.

KABOUTERRUBRIEK

KEES, DE DIERENPLAGER

*Van een jongen, die in een konijntje omgetooverd was**Sprookje, door kabouters zelf gemaakt en opgevoerd*

'S AVONDS, ALS HET DONKER WORDT en bijna alle dieren slapen, is het heel, heel erg stil in het bosch. Dan gaan twee kleine kaboutertjes op weg en zoeken of zij ook een echt kabouterwerkje kunnen vinden voor deze nacht. Daar komen zij, ze houden hun lantaarntjes dicht bij den grond om 't bosch goed te kunnen verlichten. Maar ze zijn niets vroolijk vandaag. Het kroontje van den ouden grijzen kabouterkoning is weg, spoorloos verdwenen. En zij hebben al twee nachten gezocht, maar nog heeft de koning zijn kroontje niet. En ze loopen en zoeken al verder en verder. En nu komen de andere kabouters bij elkaar op de open plek in het bosch en ook zij praten druk over het verloren kroontje. Dan komen de twee kaboutertjes terug, zij maken een diepe buiging voor den koning en gaan vertellen van den tocht. Zij zagen glimwormen over den grond kruipen in het bosch en op het veld liepen muizen, de bruine Uil hadden ze ook gezien, die leefde in de hoge beuk aan de rand van het bosch... en dan vertellen zij, dat ze daarna een héél, héél groot konijn zagen. Ze zouden het wel meegebracht hebben, maar zij konden het niet dragen, het was veel te zwaar. Het was ziek, dachten zij.

Dadelijk deelt de kabouterkoning zijn bevelen uit. Die kabouters dààr moeten het tooverdrankje klaar maken; die anderen moeten een zacht bedje maken van mos en bladeren en varens. En de rest van de kabouters gaat het konijn halen. Wat hebben zij het allemaal druk, ze denken haast niet meer aan het kroontje; alleen de oude kabouterkoning wel en die loopt erg treurig rond.

Het bedje is klaar en ook het drankje staat al te wachten en daar komen de andere kabouters al met het konijn aandragen. Ze leggen het voorzichtig neer en geven het 't tooverdrankje. Maar het drankje, dat anders altijd alle dieren dadelijk helpt, helpt nu niet. En de kabouters kijken ernstig en schudden hun wijze hoofden. Als ze het konijn maar beter kunnen maken! Maar daar komt opeens een klein kaboutertje naar voren, en maakt een diepe buiging voor den koning, en zegt: „Gij goede Kabouterkoning, sta mij toe, dat ik de Menschendokter ga halen, die kan ons konijn misschien nog redden.”

„Maar, Slipvoetje,” zegt de koning en hij schudt vermanend de vinger, „weet je wel, dat de weg naar het Menschenland heel lang is en het dag zal zijn vóór je er bent? Je bent nog zóó'n jonge kabouter; je weet nog niet zoo de weg en als de menschen je eens meenamen! Al ben je nog zoo moedig, ik geloof niet, dat je die moeilijke tocht volbrengen kunt.”

Maar Slipvoetje knikt dapper van „ja”; en als de koning dat ziet, dat hij zoo erg graag gaan wil, zegt

hij: „Nu, ga dan maar, Slipvoetje, goede reis naar het Menschenland.” Hij geeft Slipvoetje een hand, een andere kabouter geeft hem een lantaarntje mee, en dan gaat hij weg, héél alleen! Net is hij weg, de kabouters kijken hem nog na, als het plotseling donker wordt, pikdonker. Zóó donker is het nog nooit geweest in het bosch. De kabouters begrijpen er niets van, maar langzamerhand wordt het al lichter en nu is het al weer voorbij. Maar wat zien zij nu? Het konijn is weg! Dat begrijpen zij niet! Maar opeens zien zij naast een paddestoel een jongetje zitten. Zij loopen er gauw naar toe en zeggen: „Zeg jongetje, heb jij misschien ons konijn ook gezien?” Dan staat het jongetje op en zegt: „Ik was dat konijn.” De kabouterkoning haalt zijn zilveren fluitje te voorschijn en blaast hier drie maal op. Dat is het teeken, dat alle kabouters bij hem moeten komen. En alle kabouters kijken naar de kant, waar Slipvoetje vandaan moet komen. Ja, werkelijk, daar komt hij al hard aan loopen. „Slipvoetje, Slipvoetje,” roepen de kabouters, „het konijn is weer beter, het was een jongetje.”

De koning beveelt nu, dat er een groot kabouter-vuur zal zijn en dat het jongetje dan alles vertellen zal. Terwijl de kabouters allen druk bezig zijn, loopt het jongetje stil weg, zonder dat iemand het merkt. Nu ze allemaal klaar zijn en willen gaan zitten, merken zij het pas. Maar daar komt hij al aan-gelopen en wat draagt hij? Ja, heusch, het is het kroontje van den kabouterkoning. Wat zijn die kabouters blij! En de koning zet het kroontje dadelijk op.

En nu moet het jongetje vertellen. „Ik heet Kees” zegt hij, „mijn vader is houthakker. En ik plaagde altijd dieren en toen kwam de Boschfee en zei, dat ik dat niet doen mocht. Maar een volgenden keer plaagde ik een ziek konijntje, dat ik gevangen had. Toen kwam de Boschfee weer en tooverde mij om in een konijntje, en ik zou nooit weer een jongetje worden, voor er eens iemand was, die erg veel van dieren hield en zich opofferen wou voor mij. Dat heeft Slipvoetje nu willen doen en nu zal ik nooit meer dieren plagen, dat beloof ik”.... „Maar het kroontje, hoe wist je dat te vinden?” vraagt de koning.

„Ik heb een ekster en die heb ik geleerd blinkende dingen te stelen. Nu ben ik eens gaan zoeken in de holle boom, waar hij alles verstoppt en daar was het.”

De kabouter-koning bedankt Kees voor het terugbrengen van het kroontje en zegt, dat zij eerst de kringgroet voor Keesje zullen doen, dan nog een poosje gezellig bij het vuur zitten en daarna samen Keesje op weg naar huis brengen.

DISTRICTSKABOUTERDAG IN DEN HAAG

De Koningin-Moeder onopgemerkt onder de toeschouwers

ONZE kleine zusjes, de Kabouters, treden zelden op den voorgrond, maar als ze het doen, doen ze het goed. Talrijke bruin-geuniformde kleuters zijn den 28sten December bijeengekomen op den districtsdag, de kroon op eenigen tijd hard werken voor een door hun leidsters georganiseerde tentoonstelling, onder leiding van Oehoe J. Snijder van Wissenkerke (Wassenaar).

Deze dag was gewijd aan het vierde artikel van de Kabouterwet: Een kabouter is goed voor dieren en de leidsters kunnen met trots terugzien op dezen dag en op het werk van hun kringen. Bravo, Kabouters, jullie hebt getoond ook nog iets anders te kunnen dan spelen.

De tentoonstelling welke, drie dagen heeft geduurd, werd gehouden in de zaal van den Haagschen Kunstkring op het oude Binnenhof. Tien uur trok een lange stoet meiskes onder politiegeleide — een zeer gewaardeerde beschermingsmaatregel in het drukke centrum — naar het Voorhout en daar schuin tegenover het paleis van de Koningin-moeder begonnen de spelen volgens vooraf door Oehoe Snijder in elkaar gezet systeem, dat tot gevolg had, dat iedere kring in een uur tijd 10 nieuwe spelen leerde. Er waren 5 kringen opgekomen, die werden verdeeld in groepen van vijf, aan het hoofd waarvan kwam te staan een Oehoe met Oebi, benevens 2 padvindsters ter assistentie. Elke Oehoe kreeg 2 spelen te leiden, waarvan elk 5 minuten duurde. Na 10 minuten zond ze haar groep door naar de volgende Oehoe en kreeg ze een nieuwe afdeeling Kabouters voor zich met wie ze dezelfde spelen deed. Dit duurde tot ze alle 5 kringen had gehad.

Begrijpelijkerwijze trok dit ongewone schouwspel midden op een der drukste punten veel belangstelling en zonder dat Kabouters of leidsters het merkten,

werden zij gadegeslagen door Koningin Emma, die Haar paleis was uitgelokt door al die Kabouters. Bij elken kring bleef H. M. eenigen tijd staan kijken en heel enkelen onder ons merkten de vriendelijke oude dame op en herkenden Haar. Groot was de vreugde toen even later het bericht kwam dat een foto van allen mocht worden genomen vlak voor het Koninklijk Paleis. Tot op het bordes, vlak voor de groote deur, mochten de Kabouters staan toen de man van het Haagsche Persbureau zijn werk deed.

Maar dat was niet de eenige manier waarop we werden vereeuwigd: Polygoon filmde het dansen van de feeëring, het doen van enkele spelen. En toen de talrijke Kabouters aan Oehoe Snijder van Wissenkerke den kring-groet brachten, was er alweer een fotograaf die dit plechtige moment voor een courant vereeuwigde.

De chef van de firma Nieuwerkerk, blijkbaar verrukt over al die kindervreugde zoo vlak voor zijn deur, liet vragen of onze Kabouters ook een hopje wilden verschalken: in een geweldig staartje gingen ze, een voor een en de ijverige leidster kreeg zelfs een geheele doos van het lekkers ten geschenke. Met ijskoude handjes, maar gloeiende wangen gingen ze terug naar het Binnenhof, waar de koffiemaaltijd werd gebruikt.

De Waalsdorperkring en kring II van de Wegeli uit Den Haag demonstreerden nieuwe ceremoniën: Delft gaf een kort tooneelstukje en toen kwam de clou voor de kleinen: een goochelaar.

Tegen half 3 arriveerden ouders en belangstellenden en prachtig op tijd nam Oehoe Snijder v. Wissenkerke het woord om allen welkom te heeten en het doel van dezen dag aan den buitenstaanders uiteen te zetten. Waar zij vooral op wees, was haar wil om te trachten de kabouters zooveel mogelijk bijeen te brengen door hen te binden

met een geestelijken band. Zij herdacht hierbij den gehouden plakboekwedstrijd, het samenstellen van een plakboek, betrekking hebbende alweer op de wet: Een kabouter is goed voor dieren, waar aan alle kringen uit ons district vol enthousiasme deelnamen. Verder wees zij nog op verschillende bijzonderheden der tentoonstelling. Zij verzocht hierna Waf, ons aller bekende vice-presidente de tentoonstelling te openen. Waf sprak kort, maar wat zij zei, getuigde van haar groot medeleven met onze Kabouters. Met een grapje en een ernstig woord tevens maakte zij de opening tot een der aardigste momenten en alweer stond een courantenman klaar om Waf temidden der Kabouters op het tooneel te fotografeeren.

Terwijl de aanwezigen gelegenheid kregen de expositie te bezichtigen, maakten de kabouters met enkele leidsters een „propaganda-tocht“ door de stad van een klein half uur. Enkele droegen een biljet met de aankondiging der tentoonstelling; op de drukke hoeken hadden we de medewerking der agenten. Zij vroegen mij waar ik heen wilde, zetten dan het verkeer stop en lieten ons rustig passeeren.

Nu nog even over onze tentoonstelling: elke kring had een onderwerp opgekregen en dit uitgewerkt: vogelverzorging in den winter, dieren op straat, dieren in sprookjes, dierenbescherming, dierenwoningen, kleine dieren in den winter en hun voedselvoorraad, dieren op het land enz. Wat onze Kabouters hiervan hebben gemaakt, was zoo uitvoerig, dat ik er wel een heele „Padvindster“ aan zou kunnen wijden om alles te beschrijven. Maar alles was af en wat het aardigste was, was dit: de leidsters hadden alleen de ideeën aangegeven en de Kabouters hadden gewerkt.

Enkele firma's hadden zich geïnteresseerd en verschillende inzendingen gedaan: De Bijenkorf zond speelgoed-dieren om te demonstreeren hoe dieren moeten worden opgetild. De firma Beuwkes was er met voedsel voor honden en katten, de firma Van Vliet met hondenmanden en een boekhandel Dijkhof met dierenboeken. En ten slotte was er iets wat niet direct op de dieren betrekking had, maar waarop Oehoe Snijder in haar inleiding toch wees als iets heel bijzonders. Er lagen enkele plakboeken van een oude dame die 70 jaar lang deze boeken had bijgehouden en dusdoende een origineel historisch overzicht van allerlei gebeurtenissen had vervaardigd. Moeders en grootmoeders kon dit een aanmoediging zijn om hetzelfde te doen.

Ook het Roode Kruis, hulp verleend over de geheele wereld, was tegenwoordig. Maar hoofdzaak waren toch de Kabouterinzendingen van de Kabouters, bij wie op deze manier de liefde voor het dier wordt versterkt.

Oehoe E. ELZE.

Waf links en Oehoe rechts met de kabouters

Oehoe Kabouters !

De antwoorden van de raadsels van 't Dec-nummer zijn:

1. Lood, rood, nood.
2. Decemberraadsel—Sinterklaas.

S
k i n
B a n k a
p r e t t i g
k r a k e l i n g
S i n t e r k l a a s
g e l d k l u i s
s p e l d j e
b a a r d
k a r
s

3. G. is in groot en niet in klein
E. is in bier en niet in wijn
D. is in drank en niet in spijs
U. is in bruin en niet in grijs
L. is in lied en niet in vers
D. is in druif en niet in kers.
Het gevraagde woord is dus: „Geduld!“

EEN VERRASSING!

Toen ik op een dag weer eens naar de brievenbus ging om de brieven er uit te halen, werd ik verrast met een dikke brief. Stel je voor! In dien brief kreeg Oehoe drie raadsels toegezonden.

Ik zal ze hier inzetten, dan kunnen jullie allemaal helpen om 't antwoord te zoeken.

1. Van boven naar beneden gelezen vormen de eerste letters van de in te vullen woorden, een woord, dat heel vaak op jullie opkomsten gebruikt wordt. Iedere keer, waar o staat, moet je de letter t invullen.

Het x x x x x-motto is „pak-aan.“
De x x x x x x x x x o x x x

zijn erg handig.

x x o o x is het eerste kind,
dat kabouter werd.

x x x x x beteekent „luister.“

Onze gele x x x heet „Hibou“ in
plaats van, zooals
meestal „Oebi.“

Ons o x o x x is een paddestoel.
De x x x x x x denken nooit het
eerst aan zichzelf.

De x x x x is het installatieteken.

Wat moet je voor de kruisjes invullen?

Door Moeder gemaakt.

2. Ik 5, 6, 1, 2, 3, 7, dat een 5, 6, 3, 7 een gevaarlijk 10, 9, 8, 7, is, dat bromt; 1, 2, 3, 4, niet bang, want een 5, 6, 3, 7 in Holland zit altijd vast. Maar mocht je ooit een 5, 6, 3, 7 tegen komen 1, 2, 3, 4 dan 5, 6, 7, 8, 9, 10 om te vluchten.

Door Vader gemaakt.

3. In de 1, 8, 3, 4, 5 is het donker. Op een 7, 2, 1, 7 komen verschillende kamers uit.

10, 8, 1, 7 is het tegenovergestelde van kort.

Met een 1, 6, 5. vangt men visschen.
Met een 4, 8, 2, 7 zet men een veld of tuin af.

Men wordt 1, 9, 5 van de regen.
Het geheel is 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 een vogelnaam.

DE GILDEWINCKEL

wenscht U een heel gelukkig jaar,

U weet wij staan altijd gaarne
[voor U klaar.

Wij danken allen die ons ter zijde
[staan,

En hopen dat het 't N. M. G.
[voorspoedig mag gaan.

Gemaakt door *Lien Boerlage*, Hoofdkabouter van de Elfjes, Kievitkring, Wassenaar.

Oplossingen, liefst vóór 20 Januari zenden aan Oehoe van Zeist,
Prof. Lorentzlaan 75, Zeist.

De beste wenschen voor 1933!

HAZEPEPERS

Hallo, hallo, hier Rotterdam, de administratie van Padvindster en Schalmei! Uitzending voor alle Padvindsters in Nederland! Publicatie voor het Gilde!

Als jullie dit nummer van A. tot Z. gelezen hebt, neem dan de beenen op, ren naar de leidster en hernieuw je abonnement voor 1933. Denk daarbij niet alleen om je zelf, maar por ook alle andere leden van je Groep, opdat het aantal abonnementen net zoo groot wordt als jullie ledental. Je bent dan alleen een werkelijk Gildelid, als je trouw de Padvindster leest.

Hier volgt nog een kleine opwekking voor Afdeulingsbesturen en Leidsters. De moeilijke en vaak ondankbaar-schijnende taak zal veel lichter zijn als juist ook de ouderen kennis nemen van den inhoud van Padvindster en Schalmei. Ook uw naam verwacht ik op de lijst voor de nieuwe abonnementen over 1933.

Met de beste wenschen voor alle Padvindsters in Nederland voor het juist begonnen jaar eindig ik deze uitzending.

J. A. DE HAAS

Lieve Kabouters

IK wensch jullie allen een heel gelukkig 1933 toe en hoop, dat jullie dit jaar weer allen trouw aan de kabouterwet zullen zijn; vergeten jullie ook niet om je goede daad te doen, minstens één per dag! Wanneer iedere kabouter minstens 265 goede daden per jaar doet, dan heeft ze vast een hééle-boel menschen gelukkig gemaakt, en dat willen jullie toch allemaal graag?

De nieuwe wedstrijd!

Wie maakt een einde aan 't volgende verhaal? De kabouter, die de mooiste oplossing instuurt krijgt weer een streepje achter haar naam; dit stukje drukken we natuurlijk ook af in de volgende „Padvindster“. Meer dan 100 woorden mag je niet gebruiken om 't verhaal af te maken! — Let goed op de titel van het verhaal!

Inzendingen vóór 20 Januari aan mijn adres; schrijven jullie je naam, adres en leeftijd er duidelijk bij!!

Een moeilijk geval. 't Gebeurde op een Woensdagmiddag onder opkomst. De kabouters hadden juist een Pow-wow gemaakt en zaten met hun denkmutsjes op te luisteren naar hun bruine Uil. Opeens werd er hard geklopt; Oehoe riep: „binnen“ en nauwelijks had ze dit gezegd of binnen stoven....

Oehoe H. F. DE BRUIJN, Apollo-laan 38, Amsterdam, Zuid.